

Giacinto Spagnoletti

LJUBEZEN V STAROSTI

I

Nikoli več se ne bi spravlil spet k pisanju
 pesmi po vseh letih kritiških
 zased, navajen, da o knjigah silijo
 me govoriti druge knjige,
 o časopisih drugi časopisi,
 absurdni pas razuma, da bi se izognil
 prisposodbam, vzletom pod nebo, sinjinam,
 zbeganim besedam . . . toda danes, ta
 deževni dan pred dnevom mrtvih
 sem znenada se prikazal tistemu,
 ki več kot pred štiridesetimi leti,
 sklonjen nad pisalno mizo,
 je pisaril pesmi o ljubezni
 mali prekljasti punčari iz zgornjega nadstropja,
 z rahlim trkanjem na moja vrata
 in s pogledom, ki je ubijal, je prihajala
 po pisma in pesmi, ne zato, da bi jih brala,
 le iz nečimrnosti, in že je stekla po stopnicah
 ne meneč se zame, ki sem plašno čakal
 na odgovor njenega pogleda,
 ne da bi kaj rekel.

V

Ker sem se do kraja že predal
 tem mislim, si poskušam reči,
 da pisanje pesmi le ni isto kot ljubiti se,
 cilj, ki osvojiš ga v dvoje,
 drug drugemu iz ust kaplaje,
 prebodèn, a z žarom, v slednjem delu
 svojega telesa . . .

Toda z lažnimi resnicami,
 ki jih seštevamo v ljubezni, je tako
 kot z lažnimi resnicami v pisanju pesmi,
 poezija dviga nas v ekstazo,
 kdaj pa kdaj v zavest, da res živimo,
 a vse skupaj je samo slepilo,
 z njo obračamo se proti samim sebi
 v šifrah govorice.

VI

Kamor seže mi pogled s terase,
 v temno zelenilo listov
 vrača se bleščava travnika.
 »Naslikal sem vam šopek žensk,«
 Murillo ljubko pojasnjuje,
 »ljubosumje in prevaro zbudjam,
 nôge in rôke ene
 rastejo iz trupa druge.«
 Kakor debela figovih dreves tam spodaj.
 Prijatelj dragi, mon cher maître,
 po tem tihem, žalostnem prehodu
 iz zrelosti v starost
 si malo ali nič lahko spet priborimo:
 ne nekdanjega utripa, ne strasti
 plamtečih, ne viharnega pričakovanja,
 ne rádostnih skrivnosti,
 niti ne prebliska kakega pogleda,
 le imena, imena, imena.

VII

In če izrečeš kako ime,
 ni tisto, ki si hotel ga povedati.
 Pritiska ti na druga imena, kot
 neznani ali komaj znani obrazi,
 kot poljub na prsi, roka,
 ki se komaj te dotakne v množici,
 ponavljajoči se pogledi, a za koga,
 kdaj? Resnični kje
 je samo v tem razdrtem gnezdu v glavi
 med ostanki suhih vejic
 in letečim perjem.

VIII

Bolje, da ne bi prišel sem gor,
da ne bi videl, da se ne spomnil.
A od ljubezni se ne posloviš nikoli:
od vseh resničnosti je ta morda edina
v zavesti lažni, da živimo.

(Rim-Gaeta 1984-85)

HUDOMUŠNO IN SKRIVNOSTNO

za P.

Bolj stvarno od sanj, a mnogo bolj počasno,
prihajali so in odhajali,
posamič in v skupinah, moški in ženske,
iz neke vélike knjigarne, nekatere
z otroškimi vozički pred seboj.
Vsi s knjigami v naročju tekali
so mimo mene, se dobrikali,
kot da želijo mojega soglasja
za svoj izbor. Jaz pa sem ta zanos
občutil kot nekakšno sramotenje,
hudobno snubljenje, ker jaz sem bil
zbujen, moj Bog, ves tam! Iztegoval
sem se na prste, praskal se po prsih,
nogah, potem pa k tebi se obračal,
te klical na pomoč.
Zdaj se sprašujem:
zakaj vsi ti strahovi pred –
literaturo?

(1990)